

РЕШЕНИЕ

№ 4141

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-6 СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Цветелина Евг. Г.

при участието на секретаря Галина Хр. Христова
като разглежда докладваното от Цветелина Евг. Г. Гражданско дело № 20221100100783 по описа за 2022 година

Обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.45, ал.1 от ЗЗД и чл.86 от ЗЗД.

Предявени от Е. З. Б., ЕГН ***** и Н. Й. Б., ЕГН ***** и двамата от гр.София против И. С. Г. - главен прокурор на Република България към датата на предявяване на исковите, Д. Г. П. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна административни прокуратура, към датата на предявяване на исковите, Д. И. М. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна касационни прокуратура, към датата на предявяване на исковите, К. А. Ф. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна касационна прокуратура, към датата на предявяване на исковите, П. Ц. А. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна касационна прокуратура, към датата на предявяване на исковите и Б. Б. С. - директор на Националната следствена служба и заместник на главния прокурор И. Г. по разследването, към датата на предявяване на исковите. Молят съда да постанови решение, с което да осъди ответниците солидарно да заплатят на всеки от тях сумата от **по 30 000 лева**, ведно със законната лихва, начина от 25.01.2022г – датата на предявяване на исковите до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за

причинени на всеки от тях неимуществени вреди от кумулативния ефект на изготвянето, подписването и разпространението чрез медиите на дата 08.01.2022 г. от ответниците на писмо ГП № 4209/21.12.2021 г. на Администрация на ГП Прокуратурата на РБългария, както и сумата от **по 291,67 лева** за всеки от двамата ищци, представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата от 30 000лв за периода от 21.12.2021 г. до датата на предявяване на исковата молба 24.01.2022 г. Претендират съдебни разноси по списък.

Ответникът И. С. Г. оспорва предявените искове на първо място искове като недопустими, а ако същите бъдат приети за допустими то ги оспорва изцяло както по основание, така и по размер и моли съда да ги отхвърли. Претендира съдебни разноси по списък.

Ответникът Д. Г. П. също изразява становище за недопустимост на исковете, а ако същите бъдат приети за допустими то ги оспорва изцяло както по основание, така и по размер и моли съда да ги отхвърли. Претендира съдебни разноси по списък.

Ответникът Д. И. М. също счита исковете за недопустими, а по същество ги счита за неоснователни и моли съда да ги отхвърли Претендира съдебни разноси по списък.

Ответникът К. А. Ф. също е на становище, че исковете са недопустими, а ако същит е бъдат приети за допустими то ги оспорва изцяло както по основание, така и по размер и моли съда да ги отхвърли. Претендира съдебни разноси по списък.

Ответникът П. Ц. А. също е на становище, че предявените искове са недопустими, като ги оспорва и като неоснователни и моли съда да ги отхвърли. Претендира съдебни разноси по списък.

Ответникът Б. Б. С. също изразява становище за недопустимост на предявените искове и също ги оспорва както по основание, така и по размер и моли съда да ги отхвърли. Претендира съдебни разноси по списък.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Производството по делото е образувано по предявена на 25.01.2022г

първоначална искова молба, в която ищците сочат, че на 08.01.2022 г. множество български медии, вкл. национални радиа, телевизии и електронни сайтове, разпространили новината, че ответниците са изпратили писмо, адресирано до 67 получатели - ръководители на международни институции и чуждестранни посланици, сред които председателя на Европейския парламент Давид Сасоли, председателя на Европейската комисия Урсула фон дер Лайен, еврокомисари, председатели на парламентарни групи в ЕП, посолствата на САЩ, Великобритания, Франция, Германия и много други. Писмото било със странен сюрреалистичен епистоларен жанр, използван от ответниците, а предвид неговите адресати и специфичен контекст, имената на ищците в него били забъркани съвършено безпричинно. В него ответниците, като ръководители на Прокуратурата на Република България и с огромен властов ресурс, в разрез с принципа на националния суверенитет, се оплаквали на 67-те адресати на писмото за оказван им натиск от останалите власти и всички политически сили, поради което странныят жанр на „писмото“ можело да бъде определен като петиция на възмутени граждани или на неправителствена организация, сформирана ad hoc от лидерите на българската прокуратура.

В писмото се съдържали оплаквания на ответниците от лошата им държава, чиито институции злонамерено и в необясним синхрон искали да реформират Прокуратурата, а конкретната „причина“ за враждебността на българската държава била посочена на стр.13 от писмото и тя била наличието на образувани множеството досъдебни производства срещу „известни олигарси“, конкретно в писмото пишело: „В качеството на обвиняеми бяха привлечени и редица български граждани, считани от обществото за недосегаеми за правоохранителните органи, известни олигарси, сред които е и В.Б. един от най-богатите българи, с повдигнати 19 обвинения, включително за ръководство на организирана престъпна група, данъчни престъпления, закана и подбуждателство към убийства, корупция към длъжностни лица и други, понастоящем укриващ се от правосъдието в Обединените арабски емирства. Пред съда бяха изправени и редица други знакови за българското общество лица, разполагащи с огромен икономически и финансов ресурс Ц.В. (бивш мажоритарен собственик на 4-тата по големина на активите банка в България „Корпоративна търговска банка“, отговорен за длъжностни присвоявания в размер на 2.5 млрд. лева, равняващи се приблизително на 1.3 млрд. евро, довели до фалита на банката и понастоящем укриващ се вече осма

година Република Сърбия, П. и А.Б. (за ръководство и участие в организирана престъпна група за незаконен внос и управление на опасни отпадъци и данъчни престъпления) М.С. (отговорен за неправомерно усвояване на средства в особено големи размери от фондове на ЕС, данъчни престъпления в особено големи размери, незаконно производство на акцизни стоки, ръководство на организирана престъпна група); М.И В.А. (участие в организирана престъпна група, данъчни престъпления и пране на пари в особено големи размери), Е. и Н. Б.и (отговорни за длъжностни присвоявания в особено големи размери, довели до фалит на едни от най-големите индустриални предприятия в България, пране на пари в размер на 1.5 млрд. лева; данъчни престъпления в особено големи размери и участие в организирана престъпна група) ... ”

Ищците сочат, че в цитирания пазаж имената им били поставени в цялостен негативен контекст, в който изразите и квалификациите „олигарси“ и „считани от обществото за недосегаеми за правоохранителните органи“ били неверни, позорящи и увреждащи както публичната им репутация, така и личната им чест и достойнство, защитени от чл.32, ал.1 от Конституцията на РБългария и от практиката на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС, Конвенцията). Ищците заявяват, че никога не са заемали ръководни държавни или партийни длъжности и поради това квалификацията им като „олигарси“, предполагаща съчетаване на икономическа и политическа власт била абсолютно неуместна.

Самостоятелно правонарушение било допуснато и с израза, относим конкретно към ищците: „ ... Е. и Н. Б.и са отговорни за длъжностни присвоявания в особено големи размери, довели до фалит на едни от най-големите индустриални предприятия в България, пране на пари в размер на 1.5 млрд. лева; данъчни престъпления в особено големи размери и участие в организирана престъпна група ... ” Определянето им като „отговорни“ лица, срещу които Прокуратурата е повдигнала обвинения и е внесла обвинителен акт, в смислов и особено в процесуален аспект било синоним на „съпричастни“, „свързани“ с твърдените престъпления, което било в явна колизия с презумпцията за невиновност, визирана в чл.31, ал.3 от Конституцията на РБългария, чл.6 §2 от КЗПЧОС, чл.16 от НПК. Нарушаване на презумпцията за невиновност, обективизирано в публични изявления на

представители на властите и/или в мотивите на съдебни актове, била установена и в множество постановени решения на ЕСПЧ срещу България - Решение от 15 октомври 2013 г. по дело Г. срещу България, Решение от 10 ноември 2015 г. по делот С. и други срещу България, Решение от 31 март 2016 г. по дело Стоянов и други срещу България и Решение от 31 януари 2019 г. по делото М. срещу България. Като се позовават на даденото търкуване на думата „отговорни“ от тълковен речник на българския език ищците приемат, че очевидно процесуалният контекст, в който определението „отговорни“ било употребено в писмото, в случая го правил синоним на „виновни“, още повече и поради преднамереното отклонение от използваните обичайни наказателнопроцесуални понятия „обвиняем“ и „подсъдим“, с което явно се целяла и внушавала установеност на вината на ищците, без присъда, в нарушение на презумпцията за невиновност. Този кумулативен ефект от нарушения водел и до нарушаване на чл.31, ал.4 от Конституцията РБългария, недопускащ ограничения на правата на обвиняемите, надхвърлящи необходимото за осъществяване на правосъдието.

Следствие на всички изброени правонарушения ищците преживели силен стрес и фрустрация, това било поредно болезнено разочарование и загуба на доверие в дейността на българската правоохранителна система и то в контекста на това, че в продължение на повече от 3 години ищците били мишени на злостна пропагандна кампания от страна на Прокуратурата и брутални нарушения на презумпцията за невиновност, по смисъла на чл.6 §2 от Конвенцията, установени в Решението на ЕСПЧ от 12.10.2021 г. по дело Б.и срещу България от Съда в Страсбург, извършени при воайорска акция на Специализираната прокуратура от 28.10.2018 г., водена от тогавашния ѝ ръководител и главен прокурор И. Г.. Все в тази връзка ищците изброяват подробно извършени действия и изявления от ответника И. Г. на дата 26 октомври 2018 г., след ареста им в град Ница, възпроизведени и от медии и посочват конкретни статии от дати 28 октомври 2018 г., 6 декември 2018 г.; коментират постановени решения на ЕСПЧ относно презумпцията за невиновност и освобождаване на обвиняемия, щом продължаването на задържането престане да бъде разумно - *Neumeister* срещу Австрия, 27 юни 1968 г., стр. 37, § 4, серия А № 8, *Vukov* срещу Русия [GC], № 4378/02, § 61, 10 март 2009 г., *Buzadji* срещу Република Молдова [GC], № 23755/07, § 89, 5 юли 2016 г. и мотивите на Решението на ЕСПЧ от 12.10.2021 г. по дело Б.и

срещу България.

Въпреки постановеното последно решение на ЕСПЧ и по-малко от 3 месеца след постановяването му, демонстрирайки непоклатима противоправна и деликтна воля, ответниците, в качеството си на високопоставени прокурори, заемащи ръководни длъжности в българската Прокуратура, заедно обявили пред 67 международни организации и държави, че Б.и са „... отговорни за длъжностни присвоявания в особено големи размери, довели до фалит на едни от най-големите индустриални предприятия в България, пране на пари в размер на 1.5 млрд. лева; данъчни престъпления в особено големи размери и участие в организирана престъпна група ...”. Този позорящ и клеветнически характер на пасаж от писмото бил особено болезнен и фрустриращ за ищите, тъй като българският НПК позволявал на прокуратурата, без съдебен контрол, да обвини и да внесе обвинителен акт срещу всекиго за всякакво престъпление и дори при явна злоупотреба с власт, разследващите не носели персонална деликтна отговорност за неправомерните обвинения, а главният прокурор, както било установено в Решението на ЕСПЧ по делото К. срещу България, не можел да бъде разследван дори когато има сериозни данни, че бил замесен в убийство. Ищите правят извод, че така, по принципа на самосбъдващо се пророчество, Прокуратурата можела безнаказано и безконтролно да обвини всекиго във всичко, за да може публично да го демонизира на базата на собствените ѝ неподлежащи на съдебен контрол обвинения, дори когато те явно били произволни и това предизвикало особено болезнено чувство у ищите за безпомощност срещу факта, че за пореден път били обект на прокурорски тормоз. Според тях било важно да се отбележи, че страният мелодраматичен жанр на процесната прокурорска жалба категорично не налагала нито споменаването на имената им, нито изчерпателно изброяване на недоказаните престъпления, за които ответниците ги считали за „отговорни“, нито квалифицирането им като „олигарси“, но тези компрометиращите ги данни, част от които били произведени от самата прокуратура, били разпространени до 67 адресата по целия свят без да преследват легитимна цел в защита на обществен интерес и при злоупотреба от прокурорите с известни ми по служба лични данни на ищите - собствени и фамилни имена, извън целите на НПК.

Ищците твърдят да са претърпели морални вреди и от направено изказване, определено от ищците като патриотична декларация, от ответника Ивен Г. на 14.10.2020 г. пред Правната комисия към Народното събрание, в което той използвал квалификацията „родоотстъпници“ и същата явно била използвана за българите, търсещи подкрепа от европейските институции срещу безобразията на оглавяваната от него Прокуратура, тъй като тогава бил обсъден и първия доклад на Европейската комисия за върховенството на правото.

Ищците отново посочват, че в разрез с принципа на националния суверенитет, ответниците разпраждали жалостиви и мелодраматични вопли срещу българската държава, нейни институции и политици до 67 независими държави и институции и по този начин те не само злепоставявали държавата, в чието управление участвали, но и уронвали престижа на съдебната власт, което било конституционно основание за освобождаване от длъжност. От това ищците, като български граждани, изпитвали срам от действията на ответниците – като високопоставени прокурори, упражняващи ръководни функции в публична институция, демонстрирали правно и политическо невежество, злепоставяйки името и авторитета на Република България пред международната общност, показвайки карикатурно, водевилно „лице“ на българската държава и още по-неприятно и болезнено било усещането на ищците, че техните имена абсолютно безпричинно били замесени от ответниците в прокурорската бурлеска. След постановеното решение на ЕСПЧ по делото Б.и, като опитни и високопоставени прокурори, ответниците би следвало да разпознават презумпцията за невиновност и да предвиждат вредоносните последици от бруталното ѝ нарушаване, каквото било налице и можело да се установи от изречението на стр.10 от писмото: „Манипулативно и по недопустим начин, тези лица използваха, нагнетена срещу изпълнителната власт гражданска енергия срещу ПРБ и главния прокурор, за да попречат на работата на прокуратурата, за да осуетят разследвания и да предотвратят изправянето на виновни лица пред независимия български съд на база на събраните доказателства “.

След като ищците били считани от ответниците за „виновни лица“, това показвало, че тази изконна юридическа неграмотност не била преодоляна, въпреки образователния характер на решението на ЕСПЧ, а демонстрираното

пред международната общност и пред чужди държави правно невежество на висши магистрати било злепоставящо за ищците като български граждани, чувството им за срам ескалирало и от изискването на чл. 162, т.3 от Закона за съдебната власт, според който всеки редови магистрат трябва да притежава високи професионални и морални качества, а писмото категорично доказвало, че „лицето“ на българската Прокуратура не отговаряло дори на това базисно изискване. Ищците отбелязват, че предмет на исковата претенция е репарирането на претърпените от тях морални вреди, в резултат от изпращането на писмото с компрометиращо съдържание до 67-те му адресата, а не от разпространяване на същото писмо от българските медии.

От всичко посочено ищците заявяват парични претенции за обезщетяване на претърпените от тях морални вреди от по 30 000лв, ведно със законната лихва, като за да претендират тези относително високи размери, те отчитат факта, че вредата е съпричинена от шестимата ответници, действащи съгласувано и предумишлено, а не спонтанно и импулсивно и всички те, действайки като високоорганизирана група, са имали възможност спокойно да редактират текста на писмото, така че правата на ищците да бъдат съобразени, но е налице отказ на шестимата високопоставени прокурори, действащи целенасочено и предумишлено, да зачетат основни конституционни права на ищците, а действията им илюстрират трайна и устойчива воля да злепоставят ищците пред международната общественост. Ищците считат, че отговорността на ответниците е солидарна, защото вредата е съпричинена от тях като са подписали писмото, без да може да бъде разграничен индивидуалният принос на всеки от тях.

С подадените от ответниците отговори е направено възражение за недопустимост на исковите на основание разпоредбата на чл.132 от Конституцията на РБългария, съгласно която магистратите се ползват с функционален имунитет за служебните им действия и постановени от тях актове, който ги освобождава от гражданска и наказателна отговорност, освен ако извършеното не е умишлено престъпление от общ характер. Според тях тази разпоредба се отнася до действията на магистратите както при постановяване на актове в хода на производства, така и във връзка с извършените от тях служебни действия и именно при упражняване на

последните е изготвено и процесното писмо. Следователно за тези им действия те се ползват с функционален имунитет и той е пречка за разглеждане на предявените против тях искове за вреди. Позовават се на съдебна практика на ВКС - определение № 502 от 01.10.2009 г. по ч.гр. д. № 414/2009 г. на III Г. О., определение № 307 от 18.06.2010 г. по ч.гр.д. № 324/2010 г. на III Г. О., определение № 100 от 05.03.2009 г. по ч.гр.д. № 2308/2008 г. на II Г. О., определение № 146 от 17.03.2011 г. по ч.гр.д. № 40/2011 г. на IV Г. О., определение № 296 от 19.04.12 г. по ч.гр. д. № 191/2012 г. на IV Г. О., определение № 668 от 02.12.2009 г. по ч.гр. д. № 634/2009 г. на ВКС, III Г. О., определение № 271/2012 г. по ч.гр. д. № 176/2012 г. на III Г. О.; определение № 569/2011 г. по ч.гр. д. № 516/2011 г. на III Г. О.; определение № 726/2009 г. по ч.гр. д. № 343/2009 г. на IV Г. О. и други, в които се приема, че функционалният имунитет на магистратите е с ограничен обхват и се проявява в гражданската и наказателна неотговорност за служебните им действия и постановените от тях актове по делата и преписките, освен ако е извършено умишлено престъпление, установено с влязла в сила присъда или в хипотезите по чл. 124, ал. 5 ГПК.

Според ответниците наличието на функционален имунитет на магистратите е абсолютна процесуална пречка за разглеждане на осъдителните искове против тях, като регламентирането му от Конституцията на РБългария не е самоцелна привилегия, а конституционна гаранция за независимостта на магистратите, тъй като предявяването на искове против тях за извършените служебни действия може да се използва за оказван им нерегламентиран натиск, вкл. чрез нерегламентирана политическа и икономическа намеса и от лица, срещу които са налице висящи съдебни производства. При тези мотиви молят съда да прекрати като недопустимо образуваното производство.

Оспорват твърденията на ищите, че търпят вреди от подписано от ответниците писмо, тъй като ищите не са адресати на писмото, не твърдят, че то е станало тяхно достояние, не твърдят, че са се запознали директно със съдържанието му, нито посочват от къде те имат информация за съдържанието му, извън оповестената от медиите.

Оспорват и анализа на ищите на използваната в писмото дума „отговорни“, неправилно приравнена от тях на „виновни“, от която се

почувствали засегнати. Продължават, че против ищците вече бил внесен в съда обвинителен акт, което било известно, не представлявало нова информация, която да доведе до настъпване за ищците на претендираните вреди и до нарушаване на презумпцията за невиновност. Оспорват и направената от ищците интерпретация на използвания в писмото термин „олигарси“, тълкуван от ответника като „управляващи на икономически принцип“, който не е бил насочен директно към ищците, а към по-широка група лица, с изричното посочване в писмото, че това е медийно използван термин.

Ответниците оспорват изпращането от тях на писмото да е в тяхно лично качество. Считат за неотносими по исковете изложените в исквата молба действия в хода на наказателното производство пред СпНС, твърденията за лицемерие и двуличие на ответника И. Г., в качеството му на главен прокурор към онзи момент, обосновани с цитирани негови публични изяви от минали периоди и изявления пред парламента, нямащи директно отношение към сем. Б.и, като всичко посочено се свързвало с неговото име и изцяло отсъствали въведени факти и обстоятелства досежно действия на другите ответници. Считат за неотносимо към спора и цитираното в исквата молба решение по делото пред ЕСПЧ К. срещу България, с предмет на произнасяне дали може да се търси наказателна отговорност от магистрат, вкл. Главен прокурор за извършено престъпление от общ характер, което няма връзка с търсеното от ищците обезщетение за причинени им неимуществени вреди.

Първоинстанционният съд е намерил за основателни възраженията на ответниците за недопустимост на предявените иски и е прекратил производството с определение № 5343 от 08.06.2022 г., л. 216 от делото. В него е приел, че между страните не е спорно и е общоизвестно, че първият ответник И. Г. е главен прокурор на РБългария, ответниците Д. Г. П., Д. И. М., К. А. Ф., П. Ц. А. и Б. Б. С. са негови заместници със статут на магистрати, а Б. Б. С. осъществява и административно и организационно ръководство на следователите и служителите в Националната следствена служба и околните следствени служби и чрез него главният прокурор ги ръководи, съгл. чл. 150 от ЗСВ. Поради заеманите от тях длъжности, съдът е приел, че те осъществяват съдебна власт в двете конституционни форми - служебни действия и постановяване на актове, свързани с дейността на съответния орган, като

подписването на изявления, изходящи от административни ръководители на органи на съдебна власт са извършени служебни действия в писмена форма служебни и такива действия обхващат и подписването от ответниците на процесното писмо. Предвид това съдът е приел, че действията на ответниците по подписване на писмото са обхванати от уредения в чл. 131 от Конституцията на РБългария и притежаван от тях функционален имунитет, който изключва отговорността им в лично качество, а от евентуално извършени от тях противоправни действия и постановени противоправни актове, от които са настъпили вреди, възниква отговорност за обезвреда в лицето на Държавата, като единствен правен субект, отговорен за обезвреда по претенции от непозволено увреждане.

Определението на СГС е потвърдено с определение № 3098 от 06.12.2022г. по ч.гр.д.№ 3227/2022г по описа САС. В него въззивната инстанция е посочила, че регламентираният от чл. 132 от КРБ имунитет обхваща всички действия, които са свързани с осъществяването от ответниците дейност като магистрати. Посочил е, че съгласно чл. 242, ал. 1 от НПК, след като завършат действията по разследването, прокурорът прекратява, спира наказателното производство, внася предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание или предложение за споразумение за решаване на делото, или повдига обвинение с обвинителен акт по делата от общ характер. Направил е извод, че прокурорът, като ръководещ и решаващ орган в досъдебната фаза на наказателния процес е оправомощен да внесе обвинителен акт срещу съответните лица - чл. 246 от НПК и да твърди в него, че те са „извършили присвоявания“, „данъчни престъпления“ и т.н., както това било сторено в процесното писмо, според правната квалификация на инкриминираните деяния в обвинителния акт. Все в този смисъл, в писмото били посочени имената и на Ц.В., П. и А.Б., В.Б. М.С. и др. в рамките на вече изразени позиции на ПРБ, представителите на която институция са и ответниците. Приел, че с това в никакъв случай не се нарушава презумпцията за невиновност, въздигната като основен принцип в чл. 31, ал. 3 от КРБ, а е част от конституционно установената власт на прокурора по чл. 127, т. 3 от КРБ да привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления и да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер, без ищите да отричат, че те са подсъдими по „висящи“ наказателни дела от общ характер,

започнати по инициатива на ПРБ, т.е. че те имат процесуалното качество „подсъдим“ за деянията, посочени в процесното писмо.

След като информацията от обвинителния акт била пресъздадена в друг документ - писмо или друго и то е изпратено до определени национални и международни институции, трети за процеса лица, то било очевидно, че изпращането е пряко свързано със служебни действия на прокурорите и постановените от тях актове и се обхваща от принципа на функционалния имунитет по чл. 132 от КРБ.

Определението на въззивната инстанция е било обжалвано с касационна жалба и с Определение № 3594 от 20.11.2023г по ч.гр.д.№ 2413/2023г на ВКС, I ГО е било допуснато касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК поради липса на съдебна практика по правния въпрос, уточнен съобразно указанията в т. 1 на ТР № 1/19.02.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ОСГТК на ВКС: намира ли приложение функционалният имунитет на магистратите по чл. 132 от Конституцията на Република България при осъществени с посредничеството на медиите извънпроцесуални изявления на прокурор, целящи защита на независимостта на съдебната власт, до лица, неучастващи в наказателния процес, които съдържат информация за висящи наказателни дела и коментар за обвиняемите (подсъдимите) по тези дела извън това им процесуално качество.

При произнасянето си ВКС е изложил мотиви за прокламираното от чл. 8 от Конституцията на Република България разделение на държавната власт на законодателна, изпълнителна и съдебна, последната изрично посочена като независима в чл. 117, ал. 2, изр. 1-во от Основния закон и в чл. 1а, ал. 2 от Закона за съдебната власт, като независимостта е приета да има решаващо значение в практиката на Конституционния съд на Република България, защото има ключово значение за осъществяване на правораздавателната дейност като основна нейна конституционна функция - решение № 12/27.07.2018 г. по к. д. № 1/2018 г. на КС, решение № 3/07.07.2015 г. по к. д. № 13/2014 г. на КС. С него е прието, че независимостта на съдебната власт се разполага на две нива: първо, независимост от другите власти (принципът за разделение на властите, но и взаимодействието помежду им) и второ - независимост на отделния съдия, прокурор, следовател при изпълнение на

функциите му. Именно независимост на органите на съдебната власт „гарантира свободното формиране на вътрешното убеждение, което се основава на събрания доказателствен материал по делото и на закона, като независимостта винаги е ограничена само в рамките на Конституцията и закона, т.е. не се касае за абсолютна, а единствено за функционална независимост, ограничена в рамките на решаване на въпросите по делото - решение № 3/07.07.2015 г. по к. д. № 13/2014 г. на КС. За гарантирането и постигането ѝ на практика, в сферата на конституционноправното регулиране са изградени и се прилагат правни механизми и такъв е институтът на имунитета на съдиите, прокурорите и следователите - решение № 17/08.11.2018 г. по к. д. № 9/2018 г. на КС и той е приеман като пречка за предявяване на иски против тях в хипотези, при които правилата на функционалния имунитет намират приложение, в същия смисъл е и трайната практика на ВКС. Съгласно тази практика, преценката дали такава пречка е налице по конкретното дело трябва да бъде извършвана конкретно, включително с оглед естеството на правото, което се твърди, че е нарушено с действия или актове на представителя на съдебната власт, срещу когото искът е предявен. Когато се твърди нарушение на презумпцията за невиновност, прогласена като основно човешко право в чл. 6, пар. 2 КЗПЧОС, чл. 48, пар. 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз, чл. 14, пар. 2 от Международния пакт за граждански и политически права и чл. 11, ал. 1 от Всеобщата декларация за правата на човека, закрепена и от българското национално право в чл. 31, ал. 3 от Конституцията на Република България и чл. 16 от Наказателно-процесуалния кодекс, чрез публично изявление на представител на съдебната власт, ВКС отбелязва, че действително, законно признатите имунитети и привилегии имат за цел да предотвратят всички пречки за функционирането и независимостта на съответната институция, но само доколкото това е необходимо с оглед осъществяването на пряката ѝ дейност, която да бъде съвместена със законните права и интереси на останалите правни субекти и по-специално с принципа на правовата държава, основополагаща за която е и презумпцията за невиновност - решение № 2/21.01.1999 г. по к. д. № 33/1998 г. на КС. Така ВКС прави извод, че функционалният имунитет не е предоставен изключително и само за защита на ползващото се от него лице и не следва да ограничава правата на лицата, ползващи се и позоваващи се на презумпцията за невиновност.

Забраната за публично позоваване на вината не се отнася до актовете на обвинението, които имат за цел да докажат вината на заподозрения (съобразно терминологията, използвана от ЕСПЧ) или обвиняемия, като обвинителният акт и актовете от процесуално естество, взети от съдебни органи или от органи на досъдебното производство, които са свързани с наличието на обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъпление по дело от общ характер, като мерките за неотклонение, чл. 56, ал. 1 НПК, при условие, че тези актове не представят заподозрения или обвиняемия като виновен – тези актове са част от същинската дейност на магистратите в процеса на правоприлагането - осъществяването на съдебната власт по смисъла на чл. 132 от Конституцията на Република България. Обвиняемият (подсъдимият) има право да бъде считан за невиновен не само в хода на цялостното наказателно производство, но и извън процеса и обхватът на презумпцията за невиновност изисква никой представител на държавата да не заявява, че дадено лице е виновно за престъпление преди неговата виновност да е била установена от съд - решението от 31.03.2016 г. по делото Петров и И.ова срещу България по жалба № 45773/2010 г., пар. 44, и цитираните в него: Алне дьо Рибмон, параграфи 35-36; Виорел Бурзо срещу Румъния /ViorelBurzos. Roumanie/, № 75109/01 и № 12639/02, § 156, 30 юни 2009 г.; Лисасо Асконобиета срещу Испания /LizasoAzconobietas. Espagne/, № 28834/08, § 37, 28 юни 2011 г., цитирани и в решението от 09.06.2016 г. по делото П. срещу България по жалба № 39651/2011 г., пар. 85. Поради това публичните изявления на властите, свързани с конкретно наказателно производство, придобиват особена важност, но те не следва да представят заподозрените или обвиняемите като виновни, а могат да осведомяват обществото за провеждани наказателни разследвания, доколкото свободата на изразяване, гарантирана от чл. 10 КЗПЧОС, включва свободата на получаване и разпространение на информация, но изисква осведомяването да е направено „с цялата дискретност и съдържаност, които налага спазването на презумпцията за невиновност“ - решението от 31.03.2016 г. по делото Петров и И.ова срещу България по жалба № 45773/2010 г., пар. 44, решението от 09.06.2016 г. по делото П. срещу България по жалба № 39651/2011 г., пар. 85, и цитираните в тях: Алне дьо Рибмон, § 38, Лисасо Асконобиета, § 39 и при внимателен подбор на думите, за които е важен действителният смисъл на изявлението, а не буквалната им форма - Лавентс срещу Латвия /Lavents с.

Така ВКС приема, че въпросът дали изявлението на длъжностно лице представлява нарушаване на принципа на презумпцията за невинност трябва да бъде решен в контекста на конкретните обстоятелства, в които спорното изявление е било направено - вж. Адолф срещу Австрия (Adolf c. Autriche), 26 март 1982 г., параграфи 36-41, серия А № 49, а в решението от 15.10.2003 г. по делото Г. срещу България по жалба № 34529/10, пар. 203 е припомнена фундаменталната разлика между обстоятелството да се каже, че някой просто е заподозрян в извършването на престъпление, и „декларация, в която се твърди, при отсъствието на окончателна присъда, че заинтересованото лице е извършило престъплението, за което му е повдигнато обвинение - Матияшевич срещу Сърбия (Matijasevic c. Serbie), № 23037/04, § 48, ЕСПЧ 2006-Х“; цитирано е и решение от 07.01.2010 г. по делото на Петьо Петков срещу България по жалба № 32130/2003 г. в което съдът припомня в пар. 89, че презумпцията за невинност се оказва непризната, ако официално изявление във връзка с подсъдим носи идея за виновност, при положение че такава все още не е установена по законен път. Достатъчно е да има мотивация, дори и неконстатирана формално, която навежда на мисълта, че магистратът счита въпросното лице за виновно.

Съобразно с така изяснената същност на публичните изявления на властите, на публичните органи, начина, по който те следва да бъдат направени, и контекстът, в който следва да бъдат разбирани, ВКС приема, че осъществени с посредничеството на медиите извънпроцесуални изявления на прокурор, макар и целящи защита на независимостта на съдебната власт, до лица, неучастващи в наказателния процес, които съдържат информация за висящи наказателни дела и коментар за обвиняемите (подсъдимите) по тези дела, извън това им процесуално качество, може да осъществяват нарушение на презумпцията за невинност, ако внушават идеята (впечатлението), че лицето, за което същите се отнасят, е виновно, а не само описват обективно състояние на подозрение. В тези случаи функционалният имунитет на магистратите по чл. 132 от Конституцията на Република България не намирал приложение и съдът, пред когото е предявен иск за обезщетение за вреди от такива изявления, е компетентен да извърши преценка дали презумпцията за невинност е била нарушена, както и дали от това са настъпили вреди. Когато публичните изявления били от орган на досъдебното производство, то

тогава претенцията за вреди, произхождаща от нарушаване на презумпцията за невиновност, следвало да се предяви по реда на чл. 2, ал. 1, т. 8 от ЗОДОВ (нова - ДВ, бр. 48 от 02.06.2023 г.), според която държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при установено нарушение, извършено от орган на досъдебното производство чрез разгласяване на материали по разследването в нарушение на презумпцията за невиновност или при публично изявление, в което обвиняем се представя като виновен. В тези случаи законодателят е преценил, че отговорност носи държавата, а не извършителят на нарушението.

След това в определението на ВКС се поставя въпросът дали във всички случаи държавата носи отговорност за вреди, или само когато изявленията са направени от орган, който е пряко ангажиран в конкретното наказателно производство и приема разрешението, че отговорността се възлага на държавата, само когато изявленията са направени от орган, който е пряко ангажиран в конкретното наказателно производство, а в останалите случаи отговорността на представител на публичната власт, направил публично изявление, което нарушава презумпцията за невиновност, е лична. Това разграничение представлява справедливото равновесие между независимостта и отговорността на съдебната власт и то е намерило израз в решение № 443/06 от 20.10.2006 г. по гр. д. № 397/2006 г. на Върховния касационен съд, състав на IV-то „б“ г. о., в което е прието за допустимо производство, с което се претендира ангажиране на личната отговорност на съдия, дал квалификации за душевното и психично здраве на страна без да има данни конкретното производство да е с предмет поставяне под запрещение – дадените квалификации излизат извън осъществяването на съдебната власт и не попадат в защитения периметър на функционалния имунитет на магистратите.

Конкретно по частната жалба, с която е сезиран против прекратителното първоинстанционно определение, ВКС е приел, че разпространеното чрез медии писмо с автори ответниците по исковете, представлява публично изявление на публичен орган - представители на Върховната касационна прокуратура и като такова то следва да отговаря на посочените при отговора на правния въпрос условия за допустимост на публичното предоставяне на информация от публични органи. Предвид действителният смисъл на използваните думи, а именно, че ищците са сред недосегаемите за

правоохранителните органи, отговорни са за длъжностни присвоявания в особено големи размери, довели до фалит на едни от най-големите индустриални предприятия в България, пране на пари в особено големи размери, данъчни престъпления в особено големи размери и участие в организирана престъпна група, както и квалифицирането им като олигарси, следва да се приеме, че исквете са допустими и при произнасянето по същество съдът следва да извърши преценка дали изявлението надхвърля обикновеното оповестяване на обществеността на информация за провеждането и развитието на образуваното срещу ищците наказателно производство, тъй като съдържа идеята, че същите са виновни в извършването на престъпленията, за които им е повдигнато обвинение, преди наказателният съд да се е произнесъл по основателността на обвиненията с окончателна осъдителна присъда. Доколкото изявлението изхожда от публична институция – прокуратурата, която осъществява съдебна власт и на която конституционният законодател в чл. 127 от Конституцията е възложил да следи за спазването на законността и то в лицето на нейните висши представители - главен прокурор и заместници на главния прокурор, последният от които е и ръководител на Националната следствена служба, при решаване на спора по същество съдът следва да извърши преценка дали и в каква степен техните думи могат да се тълкуват като категорично потвърждение на вината на обвинените лица. Съдът ще следва да прецени също така дали начинът на изразяване и смисълът на използваните думи, както и контекстът, в който е изложена информацията относно ищците - отправена от Прокуратурата на Република България молба за спешни действия в рамките на компетентността на адресатите на писмото за подкрепа на върховенството на правото и разделението на властите, макар да преследва легитимна цел - защита на независимостта на прокуратурата и следствието като част от съдебната власт от „институционален натиск, включително и чрез персонални атаки срещу магистрати и членове на техните семейства“, от „многократните опити за политическо влияние от страна на представители на законодателната и изпълнителната власт върху прокуратурата“, „резултат от действията на прокуратурата през последните няколко години, които са безпрецедентни за периода след 1989 г.“ (подробно описани в писмото), нарушава баланса между правото на обществото на информация и индивидуалните права на споменатите в писмото лица, срещу които са

образувани наказателни производства, на справедлив процес. Посочено е също, че съдът следва да съобрази и обстоятелството, че ищците са споменати в публичното изявление в посочения смисъл скоро след осъдителното решение от 12.10.2021 г. на ЕСПЧ по делото Б.и срещу България по жалба № 25658/19, станало окончателно на 12.01.2022 г., с което е прието нарушаване на презумпцията за невиновност по отношение на жалбоподателите Н. и Е. Б.и заради изявления на двама прокурори, публикувани на 28.10.2018 г., предвид „слабо нюансираният начин, по който те описват версиите, по които са работили следователите, използването на изрази като „престъпна приватизация“, „източване“ или „обезкостяване“ за описване на събитията, довели до прекратяването на дейността на въпросните дружества, и техните много категорични изводи относно фактите, съставляващи предмет на въпросното разследване, предават идеята, че двамата жалбоподатели са извършители на престъпленията, за които са обвинени от прокуратурата“, а държавата е осъдена да заплати на Н. Б. обезщетение в размер на 7 800 евро за нарушение на правата му, гарантирани от чл. 5, пар. 3, чл. 6, пар. 2 и чл. 13 КЗПЧОС, и на Е. Б. - 6 000 евро за нарушение на правата ѝ, гарантирани от чл. 6, пар. 2 и чл. 13 КЗПЧОС.

Направеният от ВКС краен извод е че функционалният имунитет на магистратите по чл. 132 от Конституцията на Република България, който касае техните служебни действия и постановяваните от тях актове, в настоящия случай не намира приложение и съдът следва да извърши конкретна преценка до каква степен презумпцията за невиновност е била нарушена. И доколкото по делото няма данни ответниците да са пряко ангажирани в конкретното наказателно производство срещу ищците, то отговорността за вреди не следва да се възлага на държавата в хипотеза по чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ - отговорността на представителите на публичната власт, направили публично изявление, което нарушава презумпцията за невиновност, е лична, ако е извън хипотезата на чл. 2, ал. 1, т. 8 ЗОДОВ и обстоятелството дали ответниците са изготвили писмото в лично качество следва да бъде съобразено от съда при разрешаване на спора по същество, доколкото е необходимо и да се съберат съответните доказателства.

С оглед отменителното определение на касационната инстанция съдът е

изготвил проект за доклад, съобщен на страните, като от всички ответници са направени възражения за нередовности на исковата молба, вкл. са възразили, че за същите вреди и на същото основание е висящо друго гр.д.№ 12242/2023г по описа на СГС против ПРБ без двата спора да могат да се разграничат и това изключва тяхната отговорност. Допълнително, ответниците П. А. и Б. С. оспорват и изведените от ищците изрази от процесното писмо, тяхното тълкуване и лично възприятие, отражението им върху личността им и репутацията им, респ. вида и интензитета на сочените неимуществени вреди и причинно-следствената връзка между тези твърдения да са настъпили вреди и цитираните извадки от текста на писмото. Изразяват становище, че следва да се обсъди целият обем на съдържанието на писмото, което представлява поднесена информация за опити за въздействие върху работата на ПРБ и върху работата на отделни прокурори, оказван натиск и физически заплахи, извършени действия по нарушаване на принципа на разделение на власт. В този смисъл се позовават на информация в подробно посочени електронни източници, както и на представените от тях декларация на Прокурорската колегия на ВСС от 06.07.2021г, предложение от 06.07.2021г до Пленума на ВСС от министъра на правосъдието, декларация на Прокурорската колегия на ВСС от 14.09.2021г, писмо от Б.Р. до министъра на правосъдието вх.№ 03-00-148 от 14.07.2021г, съдържащо данни за внасяне на предложение до ВСС за освобождаване от длъжност на главния прокурор, декларация на Прокурорската колегия на ВСС от 08.07.2021г, вкл. стенограма от заседанието на Комисията по правни въпроси към НС от 14.10.2020г, позовават се също и на всички посочени в исковата молба общодостъпни материали и публикации. Продължават, че в писмото са изнесени вече известни на обществеността факти и поради това посочването в него на лица с по две имена, вкл. и ищците не представлява злоупотреба с лични данни, известни на ответниците по служба. Според тях писмото представлява изявена обществено значима позиция при упражняване правото на изразяване на мнение, признато с чл.39, ал.1 от КРБ и чл.10, ал.1 от КЗПЧОС и при законово гарантирана тайна на кореспонденцията, защитена от 34, ал.2 от КРБ, без да са налице предпоставки за разкриването ѝ. Във връзка с дадените указания в отменителното определение на ВКС да се прецени дали конкретните изрази в писмото и начинът на изразяване представляват категорично потвърждаване на вината ищците, ответниците оспорват с изнесеното в писмото да е нарушена презумпцията за

невиновност - използваната спрямо ищците дума „отговорни“ не е равнозначна на „виновни“, а също липсват и клеветнически твърдения.

Допълнително ответниците И. Г., Д. П., Д. М., К. Ф. изразяват становище, че писмото отразява обстоятелството, че към онзи момент ищците са били привлечени към наказателна отговорност по висящо НОХД № 2597/2019г по описа на СГС, образувано на 25.07.2019г с внесен обвинителен акт, посочените в който съставомерни действия са възпроизведени най-общо в писмото. Освен това, последното било насочено към ограничен кръг от адресати, без ответниците или ПРБ да са го разпространили публично. Възражават, че за същите вреди и за същия период, освен горепосоченото дело, ищците били предявили искове и против ПРБ по гр.д.№ 7392/2020г по описа на СГС, които били отхвърлени и решението било потвърдено от САС и ги представят с молба на л.325 и следващите от делото.

За уточняване претенциите за обезвреда на ищците във връзка с предявените от тях и други искове за вреди, с протоколно определение от 23.04.2024г и с второ определение от 08.07.2024г, л.639 от делото, съдът изиска уточняване от ищците по конкретни техни твърдения и изброени фактически обстоятелства, насочени главно и изключително към действия и изявления на ответника И. Г., които да уточнят, като им определи подходящ срок за това. В отговор от ищците постъпиха уточняващи молби на 28.05.2024г, л.613 от делото и на 21.08.2024г, л.737 от делото, по които на ответниците беше дадена възможност да изразят становище.

Съдът прие за уточнен предмета на делото, като въведените твърдения по делото съответстват на търсената от ищците защита против конкретните ответници, действащи общо, без да може действията на всеки един от тях да се отграничат от тези на останалите и с протоколно определение от 28.01.2025г, л.819 от делото, допусна конкретизация на предявените от ищците искове за обезвреда от нанесените им от ответниците вреди от кумулативния ефект на изготвянето, подписването и разпространението на на процесното писмо ГП № 4209/21.12.2021 г. на Прокуратурата на РБългария. Последното беше изискано от ПРБ – АДМИНИСТРАЦИЯ НА ГЛАВЕН ПРОКУРОР и постъпи в заверен препис, приет по делото, без от ответниците да бяха оспорени съдържанието му и положените от тях

подписи. Констатира се идентичност между така постъпилия официален препис с приложеното от ищците незаверено копие, в което имената на ответниците са видими, но подписите им са заличени.

Във връзка с възраженията на ответниците за наличие на вече предявени от ищците претенции за обезвреда, включващи и настоящите вреди, по делото бяха изискани и приложени заверен препис от исковата молба на ищците против Прокуратурата на РБългария, по която е образувано гр.д.№ 12240/2023г по описа на СГС. От нея се установи, че ищците са претендирали вреди, част от които идентични с тези по настоящото дело, претърпени от същото писмо. От изисканите допълнителни данни се установи, че с последваща молба ищците са оттеглили това основание за обезвреда на претърпени вреди, тъй като е предмет на настоящото дело и в този смисъл е допуснато изменение на иска с протоколно определение от 28.03.2024г по същото дело. При тези констатации и с оглед уточнената търсена от ищците защита по настоящото делото, съдът намира, че не е налице идентичност между предмета на настоящото дело с това по гр.д.№ 12240/2023г по описа на СГС и по гр.д.№ 7392/2020г също по описа на СГС.

За да установят твърденията си за разпространяване на писмото, от ищците са представени множество разпечатани статии на електронни медии и електронен носител, съдържащ видео от 17.01 минути с коментар на текста на процесното писмо от адв.Х. и А.Б.; линкове към статии на електронни медии - „gospodari.com“ със заглавие „И. Г. се оплаква в 32 стр. до Брюксел: имало натиск срещу него“, публикувана на 09.01.2022г.: „btvnovinite.bg“ със заглавие „Г. пише на Брюксел: В 32 стр. главният прокурор се оплаква от натиск“, публикувана на 08.01.2022 г. и „actualno.com“ със заглавие „Г. се оплаква на целия ЕС и САЩ, че управляващите искат да го направят фигурант, твърди Х. (ВИДЕО)“, публикувана на 08.01.2022 г. и процесното писмо във формат PDF със заличени подписи.

От всички тях еднозначно се установява, че процесното писмо е било предоставено на електронните медии от адвокат Н. Х. и А.Б., които и заявяват тези свои намерения, в заснетото от тях видео. Във въвеждащите на думи адв.Х. във видеото от 8 януари се казва, че видеото е заснето в ден събота, след като по думите му вчера е бил един „светъл празник“, и „В. решил да си направи подарък“ – показва се снимка на ответника И. Г., от което може да се

направи извод, че под „светъл празник“ се има предвид църковният празник „И.ов ден“, който традиционно се празнува на седми януари, а конкретно през 2022г тази дата е била в ден петък. Нито от адвокат Н. Х., нито от А.Б. се посочва те от кого са изискали или от кого им е предоставено процесното писмо, като по този повод точните думи на адв. Х. са: „... ние пък имаме човек в Прокуратурата и в Европарламента и на още сто места, но това е лирично отклонение, та В. (има се предвид И. Г.) вчера изпратил, т.е. вчера не знам дали го е изпратил, но вчера се получило в Европарламента и на още сто места оплакване от нас персонално, от мен лично и от още неколцина терористи, че видите ли нарушаваме абсолютната власт на главния прокурор...“. От А.Б. също се заявява, че „ние можем първи да прочетем писмото“ и „ние имаме щастието може би първи да прочетем този пасквил“. Дватама неколкратно заявяват, че ще разпространят това писмо, за да може всеки да го чете. По съдържание писмото е определено от адв.Х. като описани на 32 страници с 9 страници адресати „жалобите и тегобите на все още главния прокурор“, изразява мнение, че това е „един тежък плач“ и коментира написаното на отделни страници от писмото и посочените там лица, без да прави коментари по отношение на ищите или да използва изрази, за което да може да се установи, че се отнасят за ищите. В същия смисъл е и направеният от А.Б. коментар, който също не посочва поименно ищите, но единствено той казва, че в писмото са посочени виновни лица, точните му думи са: „Въпреки странното изброяване на неосъдени лица като постижение на прокуратурата, защото има една част, в която олигарси са изброени като постижение на Прокуратурата на И. Г. като виновни лица, както правеше от трибуната, а тези лица са неосъдени, това какво на него му се иска и му лежи на душата е друг въпрос и те също са попаднали в пасквила до висшите ръководители на Европейския съюз и до посолствата в България.“.

Във всички представени от ищите медийни публикации, като се позовават на разпространено от движението „Ние идваме" на адв. Н. Х. и А.Б. писмо правят свое представяне на съдържанието му - някои от тях препращат към заснетото от двамата видео, други пишат, че главният прокурор се хвали за повдигнати обвинения на „известни олигарси", "считани от обществото за недосегаеми за правоохранителните органи" като изброяват поименно лица, вкл. ищите – „Mediapool.bg“, „ГОСПОДАРИ“, „ДНЕВНИК“ и „banker.bg“, с уточнението в „ГОСПОДАРИ“, „ДНЕВНИК“ и „banker.bg“, че наказателните

производства срещу тях не са приключили.

В други от представените публикации писмото е кометирано като новина, но не са посочвани нито имената на ищците, нито свързани с имената им квалификации - „btvnovinite.bg“, „БГНЕС“ и „Lupa.bg“.

От всички тях съдът намира, че процесното писмо като медийна новина е било поднесено на широката общественост по различен начин и с различни изразни средства от съответното лице или медия. Първоначалното му разгласяване от адвокат Н. Х. и А.Б. е чрез интерпретиране от тях на части от съдържанието му в приложеното по делото на електронен носител видео, без да посочват това писмо да им е предоставено при предприети от тях надлежни действия по официалното му изискването като информация, за която не се установява да има каквито и да било пречки да бъде предоставена, при поискване. Напротив, използваният от адвокат Н. Х. израз, че има „свой човек“ в Европарламента, където вчера писмото се е получило сочи на нерегламентирано снабдяване с това писмо, респ. неяснота същото автентично ли е и поради това именно първоначално изразената по делото позиция от ответниците беше по оспорване авторството и съдържанието на писмото. Изводът на съда относно разпространението на писмото и подходът за разпространението му не се променя от дадените показания на допуснатия на страната на ищците свидетел С.Г., сестра на ищцата, като първоначално заяви, че е разбрала за писмото от „Mediapool“ и след това добави: „Това писмо беше разпространено от Прокуратурата, така мисля“ и „то си имаше пресконференция“, без да може да поясни от кого е дадена тази пресконференция, а заяви, че тя не я е гледала.

Все във връзка с начина на разпространение на писмото по делото е приет отговор Изх. № 1003/2024 г. – ГП, гр. София от 23.04.2024 г. от Администрация на главен прокурор на ПРБ, в който е посочено, че писмото не е изпращано до медии и по дати е уточнено изпращането на писмото до различните негови адресати. Конкретно на дата 07.01.2022 г. е било изпратено по електронен път до: П.В. - представител на Р. България в Европейския парламент, Група на Прогресивния алианс на социалистите и демократите; Е.Й. - представител на Р. България в Европейския парламент, Група на Прогресивния алианс на социалистите и демократите; С.С. - представител на Р. България в ЕП, Група на Прогресивния алианс на социалистите и

демократите; Р.К. - представител на Р. България в ЕП, Група на Европейската народна партия; Ц.П. - представител на Р. България в ЕП, Група на Прогресивния алианс на социалистите и демократите; И.Х. - представител на Р. България в ЕП, Група на Прогресивния алианс на социалистите и демократите.

Предвид еднозначно соченият от всички медии източник на информация за писмото и даденият от ПРБ отговор мотивират съдът да приеме за доказано по делото, че липсват извършени от ответниците действия лично или като представители на ПРБ - главен прокурор и негови заместници към онзи момент, по публично огласяване на процесното писмо чрез медии или чрез публични техни изявления лично или като представители на ПРБ. Все във връзка с разпространението на писмото бяха разпитани и свидетелите Г.К.Н., която към м. декември 2021 г. е заемала длъжността „Началник кабинет“ на главния прокурор, А.А..А, която към същия период е работила в кабинета на главния прокурор със задължения по техническото оформяне на писма, при нужда предаване за превод и след това предаването им на Началника на кабинета за изпращане по съответния ред и В.М.И. – директор на Дирекция „Публични комуникации“ при Администрация на главния прокурор. Свидетелката Г.К.Н. даде показания, че процесното писмо е било вътрешноведомствено, изпратено е от нея, като част от служебните ѝ задължения, от електронната поща на главния прокурор до конкретните адресати. Спомня си, че по принцип непрекъснато са се задавали конкретни въпроси за конкретни лица и конкретни наказателни досъдебни производства - на какъв етап са, какво прави прокуратурата, имало т.нар. „кръгли маси“, провеждани и с участие на представители и на Венецианската комисия, но конкретно процесното писмо било изпратено от нея единствено до адресатите му, без да е правено прессъобщение, което щяло да бъде обявено и на електронната страница на ПРБ и да може да се установи, не била провеждана пресконференция, а също и не е било предоставяно на Дирекция „Публична комуникация“ с цел публичното му оповестяване. В същия смисъл са и дадените показания от другите двама свидетели А. и И.ов, като А. заявява, че натоварена с изпращането на писма от електронната поща на главния прокурор е бил единствено Началника кабинета – свидетелката Н., а И.ов заявява, че за писмото е узнал чрез публикации в медиите, но то не е било предоставяно на Дирекция „Публична комуникация“ и за него не е било

изготвяно прессъобщение. По повод медийното оповестяване на писмото той извършил проверка за неговото действително съществуване при главния прокурор и установил, че същото представлява отговор на продължителна текуща кореспонденция между ръководството на прокуратурата и представители на европейски институции по повод проверка над България, поставена към онзи момент под т. нар. механизъм за сътрудничество и проверка и във връзка с очакваното влизане в сила и на другия хоризонтален механизма за върховенство на правото, който засягал всички страни-членки на Европейския съюз. Той посочва, че към онзи момент имало в Европейския парламент една подкомисия, в която участвали и български евродепутати, която се занимавала изцяло с проблемите на върховенството на закона, с гражданските свободи и свободата на медиите и те били доста активни в изпращането на писма и в искания в Ковид-пандемията за срещи с ръководството на прокуратурата посредством видеоконферентни заседания и връзки. Водената в този смисъл писмена кореспонденция, изходяща от главния прокурор била за служебно ползване, включително процесното писмо, поради което той и Дирекция „Публична комуникация“ нямали достъп до писмото, не били информирани за изготвянето му и никога не им била възлагана задача за медийното разгласяване на това писмо, на което предметът бил „строго административен“, а задълженията на свидетеля били да се представи на малко по-разбираем стил за широката аудитория на дадена позиция на главния прокурор.

По делото от ишците не е изрично посочено чрез коя от всички публикации са узнали за процесното писмо и кога са се запознали с целия текст на писмото. Този въпрос не можа да се установи и от свидетелката С.Г., като заяви, че ишците са узнали за писмото от медиите, а „Аз разбрах за него от една колежка, която ми изпрати линк от „Mediapool“ мисля, че беше, най-напред така разбрах. Изчетох го горе-долу, но в частта която се отнасяше за сестра ми и Н. Б. го изчетох много внимателно. Писмото беше много дълго и аз прочетох частта, която се отнасяше за Б.и, то беше много страници, невъзможно беше. В частта, в която познавам писмото, дали думата „олигарси“ се използва в едно изречение, в момента не мога да се сетя, сещам се, че бяха наречени „недосегаеми олигарси, отговорни за изпирането на милиард и половина“, даже вече беше станало милиард и половина, преди това се говореше за милиард..... Не си спомням тази част за сестра ми и зет

ми на кой номер страница беше. В това писмо се съдържа думата олигарси. В писмото имаше и други хора, но тази конкретна част, която аз прочетох касаше само Б.и.“ Така дадените от свидетелката показания за възприетия от нея текст на процесното писмо не отговарят на действителното негово съдържание, а преповтарят заглавията и съдържанието на част от горепосочените медии - „Mediapool.bg“, „ГОСПОДАРИ“, „ДНЕВНИК“ „banker.bg“, които определят ищите и другите посочени там лица като „известни олигарси“, „считани от обществото за недосегаеми за правоохранителните органи“. Всички представени статии и адреси на електронни издания, вкл. и записаното видео на движението „Ние идваме“ на адв. Н. Х. и А.Б. представляват много кратка интерпретация на процесното писмо, определено най-общо като „оплакване“ от главния прокурор И. Г., но без в нито една от тях да се пише и да се сочат „виновни лица“, напротив, написано е че са повдигнати обвинения и образувани и неприключили наказателни производства. Единствено според А.Б. в писмото се посочват виновни лица, които той не назовава по име и не посочва на коя конкретна страница е установил да са сочени или друго, което да може да бъде свързано с имената на ищите, в което те да се припознаят и почувстват засегнати. Съдържанието на писмото е коментирано по-подробно от адв. Н. Х. и А.Б., в различни негови части, главно отнасящи се до адв. Н. Х. и проведените изслушвания от Парламентарната комисия на 45-то Народно събрание по повод незаконното подслушване и следене на протестиращи граждани и политици и свързаните с това събития, оплакванията на И. Г. от натиск и очакваната му оставка, като отново действията на ответника И. Г. са в основата и на коментара на А.Б..

При постъпване по делото на процесното писмо в официално заверен препис се установи, че то е с обем от 32 страници, на 8 и половина от които са вписани адресатите му и съдържа 55 препратки под линия на текста към общодостъпни електронни източници на информация, на които авторите му се позовават. Предвид така установения му обем съдът намира за необходимо да отграничи съдържанието му с вложения в него смисъл и цел на изготвяне от извършеното медийното оповестяване, установено по делото. Посочената в писмото конкретна причина за изготвянето му са започналите в страната опити през последните 2 години за нерегламентирано вмешателство в работата на Прокуратурата и на конкретни, отделни прокурори и техните семейства, по

повод провеждани от тях конкретни разследвания. Изброени са конкретни действия и изказвания на конкретни лица, вкл. провеждащи държавната политика на страната, които мотивират авторите на писмото да ги характеризират като опити за натиск и застрашаване върховенството на закона, а не като заявена воля по реформиране на Прокуратурата. Тези атаки в писмото се обясняват с предприетите от ПРБ действия по извършване, приключване на разследвания и внасяне в съда на обвинителни актове против различни сочени в писмото лица, на различни негови страници, вкл. такива от високите етажи на властта, като на стр.13 се сочат и „редица други знакови за българското общество лица, разполагащи с огромен икономически и финансов ресурс“, след което тези лица са изброени с по две имена, като са посочени и ищците, без никое от тези лица, вкл. ищците да са определени като „олигарси“ и като „недосегяеми“. Тези думи и конкретно думата „олигарси“ действително е използвана в писмото на не едно място, но тя еднозначно е свързана с конкретно физическо лице, също посочено с две имена и различно от ищците. Писмото продължава с посочване на други провеждани разследвания, също довели до натиск върху действащи прокурори, наложило приемане на 10.08.2020г. на нарочна декларация от Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет, с която се противопоставила на опитите за оказване на недопустимо политическо влияние върху съдебната система и е възложила на ръководството на ПРБ организирането на национално съвещание с участие на административните ръководители, прокурорите и следователите, посветено на темата „Отстояване на независимостта на българската прокуратура с оглед предотвратяване на риск от тежко нарушение на върховенството на закона съгласно чл. 7 от Договора за Европейския съюз. В писмото е посочено, че форумът събрал над 700 магистрати от цялата страна, които изразили недоволството си срещу опитите за политическо влияние и погазване на демократичните принципи. Отражено е също присъствието и на членове на Европейския парламент, представители на парламентарно представени политически партии, членове на Висшия съдебен съвет, на Инспектората към ВСС, посланици и дипломати от страните членки на Европейския съюз, което се установява и от общодостъпните към настоящия момент електронни издания. В писмото са посочени и приети на 29.04.2021г. декларация на Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет и на 13.05.2021г. декларация от Пленума на Висшия съдебен съвет за изразяване на

институционална подкрепа към съдиите, прокурорите, следователите и съдебните служители и за защита независимостта на съдебната власт от политическо влияние и нарушаване на конституционно определения принцип на разделението на властите и върховенството на закона. Писмото продължава с посочване на нови приети декларации от Прокурорската колегия на Висшия съдебен съвет от 06.07.2021г и от Асоциацията на прокурорите в България с призив към ръководство на МВР и служебното правителство да не се нарушават принципа за разделение на властите и да се съхрани изграденото доверие, професионално и ефективно взаимодействие между правоохранителните и правораздавателните органи. Следва изнесена информация за действия, насочени лично към главния прокурор И. Г., към жената, с която живее на семейни начала, към неговия баща, към негови лични приятели, внесените искания за отстраняване на главния прокурор и за образуване на дисциплинарно производство, за извършени действия от служители на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ на Министерство на вътрешните работи и действия на вътрешния министър, всички те насочени конкретно към личността на главния прокурор, а не към Прокуратурата като институция. Посочено е че европейските депутати са били уведомени до неосказано съдействие от министъра на МВР за създаване на съвместни щабове за противодействие на престъпленията, свързани с изборния процес, както и за отправени от него публични обвинения към конкретен прокурор, в защита на който е била приета на 14.09.2021г нова декларация на Прокурорската колегия на ВСС. На 25.06.2021г отново е приета декларация от Прокурорската колегия на ВСС в защита на друг прокурор по повод констатирана заплахата за неговия живот и след това се продължава с констатиран натиск върху други наблюдаващи разследвания прокурори. Специално е посочено, че критиките към страната от ЕС са насочени към правомощията на главния прокурор, а не към неговата личност, върху която бил съсредоточен политическият натиск вкл. и на новоизбрания министър на правосъдието, направил публично изказване, че върху Прокуратурата ще бъде оказан натиск чрез нейния бюджет и се коментира възприетот в страната и законодателно скрепено разделение на властите. След това се продължава с обсъждане на заявленията от управляващата политическа коалиция законодателни промени и от страна на ПРБ се посочват промените, които според нея следва да се предприемат, за да може тя да продължи да изпълнява

основаните си функции по съблюдаване спазването на закона.

Освен установяване съдържанието на писмото по делото е необходимо да бъде установена и конкретната фактическа обстановка, при която е изготвено и от която да се определи дали то е резултат от действия на ответниците в лично или служебно качество. За да може да се даде отговор на този въпрос е необходимо да се вземат предвид поетите от страната ни ангажменти по действащия спрямо нея към 2022г Механизъм за сътрудничество и проверка (МСП), възприет при присъединяването на България към Европейския съюз през 2007 г. с цел проследяване от Комисията на реформите в страната в областта на правосъдието и борбата с корупцията. Те са отразявани в ежегодни обобщени доклади, обявявани през месец юли на съответната година и в междинни доклади, обявявани в началото на съответната година, всички обявени на електронните страници <https://www.europe.bg> и на страницата на Комисията - <https://commission.europa.eu> и <https://bulgaria.representation.ec.europa.eu>. От 2019 г. в рамките на ЕС е въведен и Механизъм за върховенството на закона, приложим понастоящем и за България. В използваната от ЕК методика за изготвяне на докладите по МПС е посочено, че е базирана на резултат от тясно сътрудничество с държавите от ЕС и на широк кръг от източници; държавите членки са канени да представят писмени становища и да участват в специалните посещения в държавите и в организирани онлайн срещи с национални органи, независими органи и заинтересовани страни, включително организации на гражданското общество; провеждане на целеви консултации със заинтересованите страни, която да осигури ценна хоризонтална и специфична за всяка държава информация; предоставяне на възможност на държавите от ЕС да предоставят актуализирана фактологична информация за главата в доклада, която се отнася до нея, преди приемането на доклада за съответната страна.

В годишния доклад от 20.07.2021г е посочено, че в отговор на Доклада относно върховенството на закона за 2020 г. българските органи приели специален план за изпълнение, включващ съдебната реформа, за която продължават да са налице предизвикателства, включително във връзка с липсата на възможност за ефективно наказателно разследване на главния прокурор и неговите заместници, което е отдавнашен въпрос, повдиган не само от Европейската комисия, но и от Европейския съд по правата на човека и от Съвета на Европа и е отчетено приемането на 29 януари 2021 г. от

Народното събрание на закон, с който се създава нова рамка за всяко разследване срещу главния прокурор и/или неговите заместници, възлагано на специален прокурор. Изгочниците на информация за изготвяне на доклада са изброени по азбучен ред на 3 страници, сред които е посочен и Върховният касационен съд като орган, предоставил информация за доклада по върховенството на закона за 2021 г.. Приложен е и списък с проведени през м. март 2021г. виртуални срещи от службите на Комисията, който включва и Асоциацията на прокурорите в България, Върховния касационен съд и Главна прокуратура.

В Доклада от 13.07.2022 г. относно върховенството на закона за 2022 г. се отчетена положителната промяна - в контекста на българския план за възстановяване и устойчивост, правителството създадо ефективен механизъм за отчетност и наказателна отговорност на главния прокурор и неговите заместници, както и съдебен контрол на решенията на прокуратурата да не започва разследване и това отговаряло на отдавнашните опасения, посочени в предишните издания на Доклада относно върховенството на закона и в МСП. Посочените източници на информация са от 6 страници, включващи и становище на 67 съдии от ВКС, както и предоставена от същия съд информация за доклада, Прокурорската колегия на ВСС. Приложен е списък с проведени през м. март 2022г виртуални срещи от службите на Комисията, който включва и Асоциацията на прокурорите в България, Върховния административен съд, Върховния касационен съд, Кабинета на главния прокурор, Специализираната прокуратура, Специализирания наказателен съд.

С Доклада от 05.07.2023 г. относно върховенството на закона за 2023г е отчетено приемането на 26 май 2023 г. от Народното събрание на закон за ефективната отчетност и наказателната отговорност на главния прокурор и неговите заместници, липсата на които било отдавна повдиган въпрос от Европейската комисия, Европейския съд по правата на човека и Съвета на Европа и така Правителството отговорило на последния конкретен ангажимент, поет от България в рамките на МСП. Приемането било направено и при изразено от Венецианската комисия становище относно проектозакона, която го разгледала като съвместим с конституционната рамка и като такъв, който би могъл да приведе системата в значителна степен в

съответствие с изискванията на Европейската конвенция за правата на човека, както било посочено в решенията на ЕСПЧ по делата К. и S. Z. срещу България. Посочено е също, че Комитетът на министрите на Съвета на Европа също приел, че законопроектът като цяло отговарял на неговата Междинна резолюция от 2019 г., като същевременно остава в рамките на съществуващата конституционна рамка и предвижда ключови гаранции. Посочените източници при изготвяне на доклада са от 4 страници, включващи и предоставена писмена информация от ВКС. Приложен е и списък с проведени през м. февруари 2023 г. виртуални срещи от службите на Комисията, който включва и Асоциацията на прокурорите в България, Службата на главния прокурор, Върховния административен съд и Върховния касационен съд.

За така коментирания период в страната бяха предприети законодателни промени, включващи и Прокуратурата, оценени положително в Доклада на Комисията от 24.07.2024 г. относно върховенството на закона за 2024 г., в който се посочва: „На 15 септември 2023 г., в съответствие с решението от 2006 г. за създаване на механизма за сътрудничество и проверка, Европейската комисия официално закри МСП, тъй като България изпълни задоволително всички цели и всички препоръки, определени в рамките на механизма. Мониторингът продължава в рамките на доклада относно върховенството на закона, както за всички останали държави — членки на ЕС. Беше приета всеобхватна конституционна реформа за подобряване на независимостта на съдебната власт и за отстраняване на дългогодишни опасения в тази област. Реформата закрепва в Конституцията механизма за отчетност и наказателна отговорност на главния прокурор, който също беше използван наскоро на практика; ограничава неговите правомощия; и разделя Висшия съдебен съвет на два отделни съвета. Изменени са процедурите за назначаване и освобождаване от длъжност на главния прокурор и двамата председатели на върховните съдилища. Проект на нов Закон за съдебната власт има за цел да гарантира политически независимо назначаване и освобождаване от длъжност на главния прокурор, но бяха изразени опасения относно неговите ограничения.“.

От коментираните доклади на ЕК относно върховенството на закона в РБългария съдът намира, че на първо място ежегодното им изготвяне е било при тясно сътрудничество с РБългария, което обхваща и срещи и предоставяна информация за целите на доклада и от ВКС, ВАС, ПРБ и конкретно и от Кабинета на главния прокурор, изрично отразено в посочените

източници на информация за съответния доклад, а също и от широк кръг от други лица, както на територията на страната, така и извън нея, провеждани са и виртуални срещи. Във връзка с тази комуникация свидетелката Г.К.Н., дава показания, че кореспонденцията във връзка с върховенството на закона е била ежедневие, непрекъснато са били получавани запитвания от Европейската комисия, Европейския парламент, еврокомисари, посланици, Народното събрание, тъй като имало голям интерес към работата на Прокуратурата, имало много такива писма, подписвани и от заместниците. Съдът намира за обосновано съществуването на подобни действия, продиктувани от непрестанни към 2022г констатации в ежегодните доклади на ЕК за необходимост от реформи и в частност относно правомощията и отчетността на главния прокурор и неговите заместници, който въпрос беше поставен през 2022г с особена острота и придоби широка известност не само в юридическите среди, но и за цялата общественост. В този смисъл съдържанието на процесното писмо проследява именно тези развилите се събития, отнесени към предприетите от ПРБ действия по общественозначими разследвания с поставен акцент върху необходимостта да се разграничи провеждането на широко обсъжданата и след това приета законодателна реформа, от констатираните множество действията на атаки, насочени персонално към главния прокурор, за чията персонална смяна са правени изявления от представители на институции и лица, извън съдебната власт и без да са били част от инициирани законодателни промени към онзи момент. Акцентирано е и върху предприети опити за натиск, въздействие и физически заплахи и към отделни прокурори във връзка с водени от тях разследвания и по този повод са цитирани и приети и публично оповестени и през кратки периоди от време декларации и заявени позиции за подкрепа и от Прокурорската колегия на ВСС и от Пленума на ВСС и от Асоциацията на прокурорите, а също и международна подкрепа, всички те също намерили широко медийно отразяване. Както вече се посочи, в началото на съответната година се изготвя междинния доклад по прилагания към онзи момент спрямо РБългария механизъм за сътрудничество и проверка и това е моментът, в който ПРБ е разполагала с възможността да представи своята позиция пред Комисията, използваща многобройни и разностранни източници така както информация е предоставяна и от ВАС и от ВКС и от много други институции, неправителствени организации и медии. Предвид съдържанието на

процесното писмо, съдът намира за обосновано да приеме, че то е било изготвено именно с тази цел, още повече и предвид значителния обем на съдържаща се в него информация на 26 страници, изключая тези с адресатите, с 65 препратки под линия, а и предвид адресатите му – лица, в чиито служебни задължения е да възприемат, анализират и кредитират тази информация в точния ѝ смисъл. Съдът намира от цялостния прочит на процесното писмо и установената му цел, че то е изготвено от ответниците при легитимно изпълнение от тях на служебните им задължения, без да може да се направи извод за демонстрирани от тях „правно и политическо невежество като висши магистрати“ и изконна юридическа неграмотност“ пред международната общност и пред чужди държави, с което да са „злепоставили държавата“ и да са нарушили с принципа на националния суверенитет, от което ищците да ги е било „срам“ и всички въведени от последните твърдения в този смисъл са неоснователни. От текста на писмото и адресатите, към които е насочено не се установяват и извършени действия от ответниците „задружно, съгласувано и предумишлено“, като „високоорганизирана група“ и демонстрирайки „непоклатима противоправна и деликтна воля“ за „демонизиране“ на ищците и за изнасяне на данни от „позорящ и клеветнически характер“ и „компрометиращи ги, част от които били произведени от самата прокуратура“ и разпространени с цел за пореден път да бъде упражнен „прокурорски тормоз“ спрямо ищците.

В процесното писмо е използвана думата, че ищците са „отговорни“ за посочените там извършени деяния, а това означавало, че всъщност те са обявени за виновни, но без да са осъдени и по този начин ответниците „брутално“ нарушили презумпцията им за невиновност, още повече предвид постановеното Решението на ЕСПЧ от 12.10.2021 г. по делото Б.и срещу България, в което било установено допуснато от ПРБ нарушение на презумпцията им за невиновност. За да се установи дали е налице нарушаване на презумпцията за невиновност е необходимо да се изследва значението на целия текст на частта, отнасяща се до ищците, определени като „отговорни“ за длъжностни присвоения в особено големи размери, довели до фалит на едни от най-големите индустриални предприятия в България, пране на пари в размер на 1.5 млрд. лева; данъчни престъпления в особено големи размери и участие в организирана престъпна група. За всички изброени деяния спрямо ищците вече е било налице висящо наказателно производство по внесен

обвинителен акт от СГП през 2019 в СНС – закрит, понастоящем разглеждано от СГС, съгласно прието по делото удостоверение от СГП. Следователно към момента на изготвяне на писмото описаните накратко в него деяния пресъздават вече повдигнатите на ищците обвинения с приет по делото обвинителен акт от 398 страници, които няма как да бъдат пресъздадени по друг начин и които са посочени по сходен начин и в пар. 35 от приетото по делото Решението на ЕСПЧ от 12.10.2021 г. по дело Б.и срещу България. Към датата на процесното писмо тези обвинения вече са били известни в обществото и са били свързани с имената на ищците и това е установено в същото Решението на ЕСПЧ, в което са приети и за общоизвестни имената на ищците в обществото, пар. 8 от него, следователно и имената на ищците и повдигнатите им престъпления не представляват информация, разгласена от писмото и по твърдения от ищците увреждащ начин, като пряка последица именно от съдържанието на процесното писмо. При наличието на подвигнати от ПРБ обвинения спрямо ищците, които обвинения са предмет на съдебно производство към датата на писмото, представляващо също изявление на ПРБ, означава, че за органа, поддържащ държавното обвинение са налице основания да счита тези лица за отговорни за описаните деяния, в противен случай наказателното производство щеше да бъде прекратено. Именно висящото наказателно производство е и основанието ищците да фигурират в писмото, индивидуализирани с известните техни две имена, без други лични данни, а възраженията им, че имената им са „свършено безпричинно забъркани в прокурорската бурлеска“ с цел прокурорски тормоз и zlepоставяне и че от ответниците е злоупотребено с личните им данни, известни им служебно съдът намира за неоснователни. Съдът намира за ясно установима и отчетлива разликата във вложения смисъл в думата „отговорни“, като лица, на които са повдигнати обвинения от смисъла на легалния юридически термин „виновни“, особено като се има предвид служебния характер на процесното писмо и ограничените му адресати, имащи също служебно качество, без да съдържа други внушения. Тази разлика много ясно е възприета и проведена и във всички цитирани от ищците медийни съобщения, посочили ищците като лица, на които са повдигнати обвинения, с единствено изявление в обратния смисъл на А.Б., както по-горе беше посочено.

Или от цялостното съдържание на процесното писмо съдът прави извода,

че то представлява предоставена служебна информация за служебно ползване за множество провеждани от ПРБ разследвания против посочените в него множество лица, които именно разследвания са посочени като една от причините за оказван натиск и отправяни заплахи спрямо личността конкретни прокурори, в противовес на необходимостта от предприемане на законодателни промени, очаквани от международната общност и трайно препоръчвани в ежегодните доклади на Европейската комисия, които РБългария дължи да изпълни, без писмото да е изготвено с цел и да съдържа внушения или други изрази, насочени към личността на ищците, които да ги определят като виновни или от които да може да се изведе подобно предположение. Разгласяване на подобни внушения като част от съдържанието на процесното писмо, или направени публични изявления чрез медиите по повод съдържанието на процесното писмо или на отделни негови части не се доказва по делото да са извършени от ответниците лично или като представители на ПРБ, нито съвместно от тях, нито само на някой от тях. Следователно твърдените от ищците преживени негативни емоции, установени от показанията свидетелката С.Г., която като сестра на ищцата ги е възприела непосредствено, са следствие от възприета от тях публикувана неколkokратно интерпретацията на част от писмото, конкретно от „Mediapool.bg“, „ГОСПОДАРИ“, „ДНЕВНИК“ и „banker.bg“, определящи ги като „известни олигарси“, „считани от обществото за недосегаеми за правоохранителните органи“ и макар целият текст на писмото да е бил наличен, не той първоначално е бил възприет от ищците. Това съдът намира за установено от показанията на свидетелката С.Г., че ищците са разбрали за писмото от медийни публикации и че тя също първо е разбрала за писмото от електронното издание „Mediapool“, а след това изчала писмото „горе-долу, но в частта която се отнасяше за сестра ми и Н. Б. го изчетох много внимателно. Писмото беше много дълго и аз прочетох частта, която се отнасяше за Б.и, то беше много страници, невъзможно беше.“. Отговорността за начина, по който журналистически се поднася информация на широката общественост, включително касаеща ищците, възприета от тях и настъпилите от това за тях вреди е на съответния неин автор или разпространител, но за така извършеното разпространение ищците изрично са посочили в исковата молба, че не претендират вреди.

На последно място и в изпълнение на дадените указания в отменителното

определение на ВКС, съдът намира от всички събрани и обсъдени по делото доказателства за установено по делото, че процесното писмо е изготвено от ответниците в изпълнение на служебните им задължения и от името на ПРБ и с легитимна цел. То има характера на служебна кореспонденция, изходяща от Кабинета на главния прокурор, предназначена за служебно ползване с оглед адресатите му и изготвянето му се подвежда под хипотезата на извършени „служебни действия“ по чл.132 от КРБ и разрешенията, дадени в решение № 17/08.11.2018 г. по конституционно дело № 9/2018 г. на КС, разгледани подробно в постановеното в настоящото производство отменително определение на ВКС, за които ответниците се ползват с функционален имунитет. Това изключва действията на ответниците да бъдат определени като извършени от тях в лично качество, но дори да се приеме, че определящо е личното им качество, съдът намира, че по делото останаха недоказани твърденията на ишците, че целта на ответниците при изготвяне на процесното писмо е била съвместно и умишлено да увредят ишците като злоупотребяват с личните им данни, разпространяват неверни, клеветнически и позорящи ги обстоятелства, чрез посредничеството на медиите и медийни публикации от дата 08.01.2022 г., определящи ишците като виновни в извършването на престъпни деяния, без да е налице влязла в сила осъдителна присъда, с което „брутално“ да са нарушили презумцията на невиновност и като последица от всичко това за ишците да са произтекли вреди. По делото ишците не доказаха и ответниците да са извършили същите действия и в служебно качество, като представители към онзи момента на Прокуратурата на РБългария.

Всичко това прави предявените исковете за търсена от ишците парична обезвреда на вреди, настъпили от гражданскоправни деликтни действия на ответниците, изцяло неоснователни и същите следва да бъдат отхвърлени с произнасяне от съда по съществото на спора, а не с неговото прекратяване, в изпълнение указанията в постановеното отменително определение на Върховния касационен съд.

С оглед изхода на спора право на съдебни разноски има всеки от ответниците за предявените против всеки по два иска в размер на по 30 000лв. В размера на иска не се включва размерът на претендираното от ишците обезщетение за забавено плащане, което при деликтаната отговорност се

дължи от момента на увреждането и се индивидуализира по размер към момента на погасяване на задължението. Това, че ищците са избрали за защитата си да предявят и индивидуализирана по размер и период сума за една част от периода, в който им се дължи обезщетение за забава, а за следващия период не са индивидуализирали мораторното обезщетението по размер, не променя цената на иска като размер върху който се изчисляват разноски и в този смисъл Определение № 274 от 15.06.2018 г. на ВКС по т. д. № 639/2018 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Мадлена Желева.

Ето защо при определяне на конкретния дължим размер за всеки от ответниците следва да се вземе предвид разпоредбата на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, действаща към момента на определяне от съда на разноските - при интерес от 25 000лв. до 100 000лв. – 2650лв. плюс 8 % за горницата над 25 000лв или се получава крайна сума от 3050лв. Този размер на възнаграждение съдът намира, че не отговаря на оказаната на ответниците защита по делото с попълването му на писмени доказателства и събирането на гласни такива и на осъществената защита в производствата по инстанционния контрол по въпроса за допустимостта на исковете, по който въпрос ВКС е допуснал касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 1, т. 3 от ГПК поради липса на съдебна практика по поставения правен въпрос. Дължимото на всеки от ответниците възнаграждение за един адвокат следва да бъде определено в размер на по 5000лв за всеки от тях.

При присъждането му в полза на съответния процесуален представител съдът взема предвид обстоятелството, че първоначалните действия, вкл. в производството по допустимостта на исковете, защитата на всички ответници е била осъществена от адв. А. М., а след това в хода на делото ответниците П. Ц. А. и Б. Б. С. упълномощиха нов свой представител – адв. М. Д., а по-късно ответникът Б. Б. С. оттегли пълномощията си от адв. Д. и упълномощи адв. Б. Т..

Така за защитата на ответниците на И. С. Г., Д. Г. П., Д. И. М. и К. А. Ф. на адв. М. се дължи възнаграждение в размер на 20 000лв, а за защитата на П. Ц. А. и Б. Б. С. му се дължи съответно възнаграждение в размер на по 1000лв за всеки от тях или общо 22 000лв, дължими му от двамата ищци по равно.

За защитата на ответниците П. Ц. А. и Б. Б. С. от адв.Д. ѝ се дължи

възнаграждение от 4000лв за П. Ц. А. и на 1000лв за Б. Б. С. или общо 5000лв, дължими ѝ от двамата ищци поравно.

За защитата на ответника Б. Б. С. от адв.Т. му се дължи възнаграждение в размер на 3000лв, дължими му от двамата ищци по равно.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. З. Б., ЕГН ***** и Н. Й. Б., ЕГН ***** и двамата от гр.София икове да бъдат осъдени И. С. Г. - главен прокурор на Република България към датата на предявяване на исковите 25.01.2022г, Д. Г. П. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна административни прокуратура, към датата на предявяване на исковите 25.01.2022г, Д. И. М. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна касационни прокуратура, към датата на предявяване на исковите 25.01.2022г, К. А. Ф. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна касационна прокуратура, към датата на предявяване на исковите 25.01.2022г, П. Ц. А. - заместник на главния прокурор И. Г. при Върховна касационна прокуратура, към датата на предявяване на исковите 25.01.2022г и Б. Б. С. - директор на Националната следствена служба и заместник на главния прокурор И. Г. по разследването, към датата на предявяване на исковите 25.01.2022г да заплатят при условията на солидарна отговорност на Е. З. Б. и на Н. Й. Б. сумата от по 30 000 лева за всеки от двамата, ведно със законната лихва, начина от 25.01.2022г – датата на предявяване на исковите до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за причинени на Е. З. Б. и на Н. Й. Б. неимуществени вреди от кумулативния ефект на изготвянето, подписването и разпространението чрез медиите на дата 08.01.2022 г. от И. С. Г., Д. Г. П., Д. И. М., К. А. Ф., П. Ц. А. и Б. Б. С. на писмо ГП № 4209/21.12.2021 г., изходящо от Администрация на главния прокурор на Прокуратурата на Република България, както и сумата от по 291,67лева за всеки от двамата, представляваща обезщетение за забавено плащане на главниците от 30 000лв

за периода от 21.12.2021 г. до датата на предявяване на исковата молба - 24.01.2022 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА Е. З. Б., ЕГН ***** от гр.София да заплати на адв.А. М., САК, личен номер ***** сумата общо от **11 000лв**, представляваща определено по реда на чл.38 от ЗА общо адвокатско възнаграждение за осъществените от него безплатно процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Е. З. Б., ЕГН ***** от гр.София да заплати на адв. М. Д., САК, личен номер ***** сумата от **2500лв**, представляваща определено по реда на чл.38 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществените от нея безплатно процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Е. З. Б., ЕГН ***** от гр.София да заплати на адв.Б. Т., САК, личен номер ***** сумата от **1500лв**, представляваща определено по реда на чл.38 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществените от него безплатно процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Н. Й. Б., ЕГН ***** от гр.София да заплати на на адв.А. М., САК, личен номер ***** сумата общо от **11 000лв**, представляваща определено по реда на чл.38 от ЗА общо адвокатско възнаграждение за осъществените от него безплатно процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Н. Й. Б., ЕГН ***** от гр.София да заплати на адв. М. Д., САК, личен номер ***** сумата от **2500лв**, представляваща определено по реда на чл.38 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществените от нея безплатно процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция.

ОСЪЖДА Н. Й. Б., ЕГН ***** от гр.София да заплати на адв.Б. Т., САК, личен номер ***** сумата от **1500лв**, представляваща определено по реда на чл.38 от ЗА адвокатско възнаграждение за осъществените от него безплатно процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчането му на страните, чрез пълномощници.

Съдия при Софийски градски съд: _____